

aldeles ubekjendte indtil idag, og det er altsaa ikke af den Grund, at jeg har tiltraadt denne Forespørgsel. Grunden, hvorfor jeg har ønsket, at den skulde komme frem, ligger tildeels i det Hensyn, som er anført af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgfreds (Madsen). Der er en fuldstændig Uklarhed tilstede angaaende Grændsen mellem Regjeringens og de kommunale Autoriteters Forhold ligeoverfor Spørgsmaal af denne Art, men det anseer jeg for at være urigtigt; saadanne Spørgsmaal fortjene at klares. Jeg har tænkt mig, at denne Forespørgsel kunde give et Bidrag dertil, og uagtet det, jeg har hørt, ikke har givet noget saadant, troer jeg dog, at Enhver vil erkende, at der heller ikke er givet nogen fuldstændig tilfredsstillende Oplysning om, at Regjeringen skulde være eneberettiget til at afgjøre Sager af den Art. Hvad betyder det, at Loven har givet Communerne Ret til at indstille Skolelærere, eller til at besætte Skolelærerkald, naar Skolelærerne kunne blive affædigede, uden at der i saa Henseende gives de kommunale Autoriteter nogen Indflydelse paa Sagen? Det forekommer mig, at det er at tilintetgjøre Lovens Betydning, naar man paa den Maade kan affætte, uden at der gives Plads for nogen Indflydelse fra Communens Side. Feilen i hele denne Sag ligger efter min Overbeviisning i, at man endnu har Stats- istedetfor Communeffolelærere. Lad Kommunen, ligesom det er den, der raader over, hvilke Skolelærere den vil have, og hvilke den vil ansætte, tillige raade over, hvorlænge den vil beholde dem i sin Tjeneste. Jeg kan altsaa ikke sige Andet, end at jeg troer, at der ved denne Forespørgsel er kommet Saameget frem, at der vel kunde være Anledning til at komme med et Lovforslag for at faae dette Forhold bedre klarat i Overensstemmelse med Loven af 1856 og til Bevarelse af de kommunale Autoriteters Myndighed i Sagen. — Det ærede Medlem for 3hsted Amts 4de Valgfreds (Schjørring) udtalte sig temmelig ironisk an-

gaende den Stilling, hvori. endeel af de Mænd, der have tiltraadt denne Forespørgsel, vilde blive sat, naar Pensionsloven kommer til Behandling, og da især med Hensyn til det Punkt, om man skal indsætte en Bestemmelse i Pensionsloven, angaaende hvorvidt Stridigheder om Pensionering skulle henvises til Domstolene eller afgjøres af Rigsdagen. Med Hensyn hertil sagde det ærede Medlem: Domstolene kunne afgjøre den Slags Sager, thi der bliver verlet Indlæg for og imod, og derfor kunne de ganske anderledes dømme om Sagen, end vi, men jeg vil dog tillade mig at spørge, hvad der skulde være i Besen for, at Folkethinget skulde kunne dømme om saadanne Sager, naar Sagens samtlige Actstykker bleve forelagte, og naar der blev nedsat et Udvalg, som afgav Betænkning derover? Kan man drage nogen Slutning i saa Henseende fra, at der ved en Forespørgsel er yttret forskellige Meninger, uden at man paa dette Trin af Sagen har været istand til at eftersee Documenterne? Nei aldeles ikke! Naar Folkethinget vil undersøge en Sag af denne Art, overlader det den til et Udvalg, som afgiver Beretning derom, og naar dette er skeet, er jeg overbevist om, at Rigsdagen er en ligesaa god Domstol i saadanne Sager, som nogen anden her i Landet. En Jurydomstol passer dog bedst i den Slags Sager, og en saadan troer jeg, er her tilstede, udrustet med al den Indsigt, Retfærdighedsfølelse og Upartiskhed, som kan forlanges af nogen Domstol. Jeg kan altsaa aldeles ikke give det ærede Medlem Medhold i, at der ikke skulde kunne være noget fuldt Betryggende for Børgerne i, at deres vigtigste Sager bleve behandlet her i Thinget. Jeg skal dernæst bemærke, at jeg ikke kommer i nogen Forlegenhed ved min Deeltagelse i denne Sag, naar vi komme til Pensionsloven, idet jeg aldeles ikke har yttret nogen Formenting om, hvorvidt de omtalte Sager vare gode eller ikke. Jeg har allerede sagt, at jeg ikke kjendte dem, men paa den anden Side maa jeg udtale, at, naar der klages saa